

okruh světla, které šířil oheň, se zdálo, že se ve tmě míhají živé stíny. Anika se zachvěla. Co když je tamhle za tím jalovcovým keřem nějaký lidojed? Nebo se za velikým kamenem skrývá lev? Pipi odložila hrníček od kávy.

*„Na rakvi sedí patnáct chlapů,
jo-ho-hó, pijte rum,“*

zaspívala ochraptělým hlasem. Anika se zachvěla ještě víc než před chvílí.

„Tahle písnička je v jedné knize, kterou mám,“ vzpomněl si Tomy. „Je to kniha o námořních lupičích.“

„Vida, vida,“ řekla Pipi. „Tak to ji musel napsat Fridolf, protože ten mě ji naučil. Často jsme ji spolu zpívali, když jsme za jasných nocí s Jižním křížem nad hlavou sedávali na zádi tatínkovy lodi.“

*Na rakvi sedí patnáct chlapů,
jo-ho-hó, pijte rum,“*

zaspívala Pipi znovu ještě chraptivěji.

„Já ti mám takový divný pocit, Pipi, když takhle zpíváš,“ řekl Tomy. „Je to takový pocit, jako že se bojím a zároveň je mi nádherně.“

„To já se jenom bojím,“ řekla Anika. „I když je mi přitom taky trochu nádherně.“

„Já budu námořníkem, až budu velký,“ prohlásil Tomy. „Stanu se námořním lupičem tak jako ty, Pipi.“

„Výborně,“ řekla Pipi. „Postrach Karibského moře, to budeme, Tomy, my dva! Naloupíme si zlato, šperky a drahokamy, v Tichém oceáně si najdeme neobydlený ostrov s jeskyní a budeme tam mít skrýš, kterou nám budou hlídat tři kostlivci. A na lodi budeme mít

